

[Helge Larsen.]

Må jeg derefter kun, for at vi ikke skal lægge dette problem op i et for højt niveau, gøre opmærksom på, hvad jeg sagde, og hvad der er tanken bag beslutningen fra det radikale venstres landsmøde: vi har oplevet den ene gang efter den anden, at ønsket om en skattereform, som jeg tror alle partier deler, er standset på dette evige spørgsmål: hvad med skattefradragsreglen? Skal vi lave en reform med skattefradrag, eller skal vi lave en reform uden skattefradrag? Vi er ikke kommet længere. Så er det, vi siger: lad os lade det spørgsmål gå ud til vælgerne til en vejledende folkeafstemning. Så vil jeg formode, at man derefter — hvis man får en klar tilkendegivelse — også vil gå i gang med at lave en skattereform enten med skattefradragsreglen bevaret eller uden skattefradragsregel — altså uden skattefradragsret, hvis det ærede medlem hr. Poul Møller hellere vil have det formuleret på den måde.

Så spurgte det ærede medlem mig direkte, hvordan min stilling er til skattefradragsreglen. Det vil jeg da gerne glæde det ærede medlem med at oplyse; jeg går ud fra, at det ærede medlem mener min personlige stilling, måske endda i henhold til grundlovens § 56; jeg skal i hvert fald svare så ærligt, som det overhovedet er muligt. Så gør jeg det i den form, at jeg siger: så langt tilbage jeg erindrer, har jeg ikke været tilhænger af skattefradragsreglens bevarelse, eller skal jeg sige det mere positivt, for at det ærede medlem overhovedet ikke skal være i tvivl derom: så langt tilbage jeg erindrer, har jeg været tilhænger af skattefradragsreglens afskaffelse. Derfor sagde jeg også i går noget om de forskellige brydninger, der gør sig gældende i mit parti. Jeg bør måske føje til til orientering for det ærede medlem hr. Poul Møller, at denne oplysning måske er ny for det ærede medlem; den er ikke ny for min organisation og min valgkreds.

Jeg skal så derefter gøre et par bemærkninger om spørgsmålet om helhedsløsningen. Det ærede medlem hr. Poul Møller spurgte, om jeg var så naiv kun at ville se på etiketten, fordi jeg havde henvist til det system, man har i Holland, og de systemer, man har i andre europæiske lande. Nej, det er jeg selvfølgelig ikke; det ved det ærede medlem

også udmærket. Men jeg må gøre opmærksom på, i hvilken forbindelse jeg henviste til Holland, til England, til Frankrig og til en række andre vesteuropæiske industrialiserede lande. Jeg gjorde det som svar på en påstand fra det ærede medlem hr. Poul Møller om, at med de to lovgivningskomplekser, helhedsløsningen og jordlovsforslagene, lagde man hindringer i vejen for det danske samfunds industrielle udvikling. Det var dette, jeg opponerede imod ved at henvise til, at man i England, i Frankrig, i Vesttyskland og i Holland — vist også andre lande, men disse lande kan jeg i hvert fald nævne — har ført en vidtgående landsplanlæggende politik i adskillige år, og det har ikke været nogen hindring for disse landes industrielle udvikling, tværtimod, men en forudsætning for den.

Det ærede medlem hr. Poul Møller gjorde også opmærksom på, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen på LOs kongres havde talt om, at man jo kunne bruge lovgivningsmagten til opnåelse af forbedrede vilkår for arbejderbevægelsen. Det er rigtigt, og det er der jo ikke noget nyt i. Så vidt jeg erindrer, er ferieordningen gennemført ved lov. Hvis jeg ikke husker meget forkert — men det er muligt, jeg gør det, fordi det ligger et godt stykke tid tilbage — var det konservative folkeparti i sin tid meget interesseret i, at man skulle lave en lovgivning for funktionærgruppen for at klare en stor del af denne gruppes problemer. Jeg vil da absolut ikke afvise, at man igennem lovgivningsmagten kan ordne en række forhold, men jeg vil også bede det ærede medlem erindre, hvad jeg sagde i går, at det, der er tanken med den økonomiske samordning, er først og fremmest at få erhvervslivets organisationer — det gælder både arbejdernes og arbejdsgivernes organisationer — og de mange andre organisationer til at forstå baggrunden for indkomstfastsættelsen i et moderne samfund, hvor man ikke kan overlade dette til tilfældigheder. Det skulle jo netop være samordningsorganets opgave at give den samfundsøkonomiske vurdering, som skulle gøre det muligt for erhvervsorganisationerne selv at klare disse problemer ud fra et ansvar over for den helhedsvurdering, som anlægges fra den økonomiske sagkundsks side. Og jeg sagde også i går, at der så der-